

Shirley Holmes e o caso do Pasatempo

Sempre lembrei ese caso no inverno do 2001. Avisáranme dun caso novo pola noite no parque do Pasatempo, en Betanzos, e eu fui para resolvélo. Son filla dun importante detective inglés e chegara a Galicia para resolver o caso do asesinato dun familiar meu. Cando resolvín o caso, o xefe do departamento de policía de Betanzos ofrecérame un posto como detective aquí e eu acepeíño encantada. Pero diso fai dúas semanas cando isto ocorreu. Ata agora non houbera ninguén que non se resistira á miña beleza. As miñas lentes redondas, os meus pómulos perfectos, o meu cabelo louro e escuro...

Ao chegar recibírame Xan, o novo axudante en prácticas. Era o seu primeiro caso, pero estudara moito e servía para o posto. O rapaz era moi novo, sen un pelo na cara, e un tupé impresionante. Aínda era de noite, eran as tres e media, mirara o reloxo. Ao observar aquela zona tan escura entrárame un medo enorme por todo o meu corpo. A zona estaba cuberta dunhas barreiras moi altas. No interior había muros, esculturas e estatuas que explicaban distintas partes da historia do mundo. O corpo, dun home de uns corenta anos, cun pequeno charco de sangue, estaba tirado no medio dunhas estrañas covas artificiais no interior do parque.

- O falecido é Pedro Cela, o xardineiro destas instalacións. O varrendeiro e o dono do parque, Paulo Cela, irmán do falecido, atoparon o corpo sobre as seis da noite ao vir abrir o parque para facer unha revisión. - Dixérame Xan.

- De que morreu? - Pregunteille ao médico forense que se atopaba xunto ao cadáver.

- Atopei un oco de bala no lado esquerdo do peito. A bala pasoulle preto do corazón, pero aínda así morreu instantaneamente. Vai ser difícil saber a hora da morte pola temperatura xélida do inverno.

- Creo que podemos descartar que alguén se colara para matar a este home.

- E iso por que? - Preguntoume Xan.

- Porque non creo que alguén puidera cruzar os barrotes que rodean o parque tan facilmente, non. Visto que só se pode entrar aquí cunha autorización, creo que o asasino e alguén que traballa aquí.

- Dime Xan, que podes observar ao ver o corpo?

- Pois... o disparo parece que lle dispararon moi cerca, ademais, para á zona na que lle dispararon hai moi pouco sangue. Estudei moito sobre homicidios e ADN. Por certo, adaptácheste moi ben ao idioma, non si?

- É fácil, o único que empreguei foi un libro de “aprende galego en 20 minutos”.

Encárgáralle a Xan traerme uns informes sobre quen podía entrar alí. Pola mañá dirixinme ao norte da praza do pobo, alí atopábase a comisaría, o laboratorio forense e o laboratorio criminalista. Ao entrar pola porta, Xan estaba a esperar por min cun café na man e os papeis que lle pedira na outra. Dirixímonos á miña mesa, atravesando un longo corredor ata chegar a unha gran sala con todas as mesas dos outros policías e os outros meus axudantes, Rosalía e Manuel. Nun extremo da sala da comisaría estaba a miña mesa, con dúas cadeiras para Xan e para min. Ao meu carón atopábase un encerado branco cosas fotos da vítima e as fotos dos cinco sospeitosos.

- Ben, Xan, cóntame quen son estas persoas.

- Primeiro temos a vítima, Pedro Cela, traballa para o seu irmán no Pasatempo dende fai sete anos, cando este, Paulo herdou o Pasatempo do seu pai. Paulo é un empresario de Betanzos, posúe varios negocios sobre turismo. Tamén entende moito de informática. Logo está o varrendeiro, Carlos, din que é moi bravo. El e Paulo atoparon o cadáver e foron os que chamaron á policía. Traballou no Pasatempo hai anos, antes de que Paulo chegara. Tamén está Rosa, a guía turística do Pasatempo, é a que menos tempo leva aquí. Segundo moitos, din que tiña unha relación amorosa con Pedro. Uxía, xefa de persoal, cunha gran beleza... Perdoa. E por último Iago o restaurador do parque, antes traballara como notario.

- Pois vaia cambio de traballo. Xan que é o Pasatempo? En fin, son nova aquí e aínda non o coñezo todo. Xan, ti es de aquí?

- Nacido e criado. O Pasatempo é un parque de historia que mandaron construír os irmáns García Naveira, Xoán e Xesús no ano 1893. Nel hai de todo, covas, lagoas, un león xigante... seguro que non se aburrían.

O Pasatempo fora adquirido polo concello de Betanzos no ano 1986, e a familia Cela fora a encargada de cuidalo, por tanto, non é completamente da familia Cela.

-Rosalía, Manuel, chegaron xa os informes do forense e balística?

- Aínda non, estarán fixo pola tarde – contestoume Rosalía tan amable e cunha sorriso na boca como é ela.

- Veña Xan, colle o abrigo, ímos interrogar sospitosos.

O primeiro ao que fomos visitar foi a Paulo Cela, o irmán da vítima. Vivía nunha casa preto do centro, na rúa Pintor Seijo Rubio. Ao chamar á porta Xan e mais eu observamos unha luxosa casa de dúas plantas e garaxe con acceso a esta. A pesar do luxo que podería ter a vivenda, esta estaba toda desordenada. Polo chan podías atopar: envases de plástico, papeis, garrafas de limpadores e deterxentes, pratos sucios... O señor Cela recibiunos pensando na súa vida . Despois de acomodarnos preguntaríamoslle se sabía que facía o seu irmán alí. El dixéranos que non pero contáronos unha historia moi útil.

- Veredes, recibín o aviso de que alguén entrara no meu recinto sobre as dúas e media da mañá. Achegueime alí xunto co varrendeiro, Carlos. Pouco despois de entrar oímos uns pasos de alguén correndo e decidimos chamar á policía - de pronto entroulle un tic no ollo-. Mentre a esperamos atopamos a meu... meu... perdoádeme.

- Por casualidade ten unha arma? - engadiu Xan

-Non, eu estou en contra das armas. Case despido a Rosa por iso. Ela dicía que era para protexerse pero xa me diredes...

- Xa..., e como é que vostede quedou con todo o parque?

- Iso é algo que xamais comprenderei. Meu pai fixábase máis en Pedro e cando morreu pensei que era unha forma de dicirme que tamén me quería.

Volvemos á comisaría onde puxemos a orde temporal. Paulo e Carlos chegaran as dúas e media e a policía comezara a chegar as tres menos cinco. Nos trinta e cinco minutos de diferencia a Carlos e a Paulo seguramente lles dera tempo para matar e mover o corpo de Pedro ata as covas.

Despois fomos preguntarlle á Carlos como era súa relación con Pedro. El era mais amigo de Paulo pero Pedro tamén lle caía ben. Carlos confirmara que fora ata o Pasatempo con Paulo, e tamén que Pedro lle debía cartos, cousa que lle irritaba. Dixera que o escoitou dicir que pensaba ir a casa de Paulo.

Paulo estaba traballando, así que continuamos interrogando sospeitosos.

Interrogamos a Iago, o restaurador. Levaba alí catro meses, e tal vez Pedro descubrira algo malo sobre el. Despois de revisar as contas de Iago observouse claramente que andaba falto de cartos fai anos, ata que tivo un gran ingreso de cartos. Os cartos chegaban dunha conta privada da que non se podía saber de quen era. Fixeime en que Iago é moi astuto e sabe o que debe dicir no momento oportuno. Ao preguntarlle polo alto ingreso de cartos na súa conta, el intentou cambiar de tema continuamente. Pola falta de probas non o podiamos reter, así que marchou ledo.

Resultou que Uxía, a xefa do persoal, estaba saíndo con Pedro dende había dous meses. Uxía sempre andaba traballando, senón era por unha cousa era por outra. Pareceume que era un pouco controladora e obsesiva. Tampouco nos deu evidencias novas no caso, e era a que menos cara tiña de culpable.

Cando me quisen dar conta xa era pola tarde. Despois de comer fun a ver a Manuel que me esperaba co informe de balística. A bala que matara á Pedro fora dunha 9mm. Xan tivera que ir a facer un recado, así que Rosalía quedou comigo.

- Rosalía, tes que comprobar que arma ten Rosa, entendido?

-Claro Shirley, levareiche o informe canto antes.

Ao comezo Rosa, a guía turística, negábase a vernos ata que antes da noite, ao atardecer, apareceu pola porta. Entón Rosalía chega cos informes sobre a arma de Rosa.

- Rosa, teño entendido que tes unha 9mm. Non é así? Resulta que esa é a arma coa que mataron a Pedro. Poderías darma?

- Si, antes tíñaa por protección ata que Carlos ma quitou. Ademais... eu non sei nada sobre a morte de Pedro.

- Carlos quitoucha? Xa volveremos falar con el, cóntanos, como era a túa relación con Pedro Cela?

- Pódolles ser sincera? Mantiña unha relación con Pedro. Viámonos a escondidas nas covas e agora, decátome de que está morto – empezou a chorar.

- Quedaras con el esa noite?

- Non, eu non podía quedar con el, tiña que asistir a un evento, e ademais, el dixérame que tiña cousas que facer - Rosalía díxome: está mentindo, dixo mirándolle aos ollos.

- Rosa – dixo Rosalía – sabes que cousas estaría facendo ou por que estaba alí esta noite?

- Eu non sei nada, por favor, non lle conten a ninguén o noso, Pedro querería que fose así.

Volvemos falar con Carlos o cal axuntou que lle roubaran a arma. Xan xa volvera, e áinda encima cos listados telefónicos de cada un dos sospeitosos. Non había chamadas sospeitosas entre os acusados. Faltábame algo para resolver o caso pero non sabía o que. Entre as contas dos sospeitosos non había nada raro, algúns facían poucos ingresos e retiradas de cartos, outros facían más e más abundantes pero nada raro. Eu tiña a Uxía e Iago no punto de mira, pero necesitaba probas que o corroborasen e só tiña probas circunstanciais.

Esa noite durmira coma un tronco. Pola mañá o son do teléfono espertooume. Era Xan.

- Bo día Shirley!

- Estás tolo! Son as nove e media, que fas chamándome! Non me acabas de chamar?

- Perdoa pero é a primeira vez que te chamo.

- Poñía que era o teu número!

- Pois eu non fun, sería unha mensaxe pantasma ha,ha. Non me estarás a facer un suborno, non?

- Ha, ha, ha... non sexas tolo. Suborno di... - entón deime conta, estaba facendo a pregunta equívoca. Sabía quen, como, cando e donde o fixo.

- Shirley, segues ben?

- Xan teño que facer unhas comprobacións. Es listo, moi listo. Unha mensaxe pantasma, pois claro, e logo o chantaxe, ou mais ben antes...

Tes que reunir a todo o mundo no Pasatempo, resolvín o caso.

Unha vez reunidos todos no Pasatempo, puiden comezar a desvelar o misterio:

- Bo día a todos. Estamos aquí xuntos para desvelar a trama do asasinato de Pedro Cela, que todos vostedes coñecen. Farei un resumo sobre o caso para guiarnos. Pedro Cela, o xardineiro do Pasatempo e encontrado morto sobre as dúas e media da noite nestas covas por Paulo, o dono eo o seu irmán, e Carlos, o varrendeiro.

- Perdoade, pero e que eu teño algo de presa. - dixo Uxía.

- Tranquila, o tempo valerá a pena. - díxolle Xan.

- Grazas, continúo. Dende o comezo descartei a posibilidade de que un intruso sorprendera a Pedro pola altura das cercas do recinto. Só un de vós foi capaz de matalo. Todos tiñades un motivo para matalo: Rosa, ti tiñas a arma que matou a Pedro; Uxía, fai canto que sabes o de Rosa e Pedro?, eres unha muller controladora, non che gustaría perder a Pedro; Carlos, a ti Pedro débeche cartos; e Iago, se Pedro descubría de onde sacaches tantos cartos fai anos podería ser un problema para alguén.

- Perdoa Shirley, pero eu non tiña motivo para matar ao meu irmán - axuntou Paulo.

- En verdade, Iago, o que acabo de dicir cumpliuse, non é verdade? Ti antes traballabas como notario, non si? Resulta que fixeches un traballo que che deu moitos cartos, a cambio, traballarías para esa persoa, non é certo Paulo?

- Perdoa?

- Empecemos polo principio, no ano 1994, cando herdaches o Pasatempo. Teu pai non cho deixou por pracer, senón que lle ofreciches cartos a cambio do parque. Teu pai só che deixaría metade do parque pero ti queríalo todo, eres moi avaricioso. Contrataches a Iago para que fixera os papeis da herdanza a cambio de máis cartos.

- Non sei como – continuei – pero descubriuno onte. Como dixo Carlos, Pedro foi a túa casa. Alí el enfrontouse contigo, e foi entón cando sacaches a pistola de Rosa, que roubaras a Carlos previamente, e lle disparaches. Polo medo, moviches o corpo ata as covas, deixando un pequeno charco de sangue, non sen antes limpar a túa casa cos limpadores que atopamos alí. Pero entón faltábase algunha razón para facer crer que Pedro saíu vivo da túa casa e non alarmar a Carlos, que sabía que iría alí. Entón ocorréuseche enviarlle unha mensaxe a Rosa co móvil de Pedro, áinda que che daba igual a quen fora, para que viñera ao parque e descubriría o corpo. Por iso, cando ti e Carlos chegastes escoitaches uns pasos, que eran de Rosa, non é así?

- Si – dixera Rosa coa cabeza baixa.

- Equivoqueime nalgunha cousa que dixen Paulo?

- Supoño que non. Eu non quería dispararlle, pero el fíxome estalar de ira.

- Sabes cal foi o teu erro?, a túa imprudencia. Se non chega a ser polas contas de Iago e polo meu axudante Xan, acabaría arrestando a Uxía, e tería cometido un gran erro.

- E como soubeches o da mensaxe? - preguntoume Xan.

- Rosalía contoume un truco para saber se alguén mente, e funciona, cando lle dixemos se quedara con Pedro o truco fixo efecto. Por certo Xan, creo que xa estás listo para entrar como o meu novo axudante.

- De verdade Shirley!

Ao final todo remató ben, Paulo foi ó cárcere por homicidio, Xan uniuse ao meu equipo e todos seguimos resolvendo casos xuntos.

Son Shirley Holmes, e acabo de resolver outro caso.

